

[Aksel Larsen.]

umuligt, beder jeg altså om, at man kommer med en rigtig dokumentation og ikke med antagelser og formodninger og skøn.

Skulle det vise sig at være fuldkommen umuligt at gøre det, der er det eneste rigtige, henstiller jeg til overvejelse, om man ikke burde anvende pengene på anden måde end her foreslået. Jeg ser meget vel, at man har fundet sådanne organisationer og institutioner at give pengene til, som dog med et vist skin af berettigelse kan siges på en eller anden måde at repræsentere forsikringstagerne, men hvis man endelig ikke kan tilbagebetale pengene til forsikringstagerne direkte, tror jeg, det ville være rimeligt at anvende dem til dækning af skader, der måtte være udækkede fra krigs- og besættelsestiden. Det kan være materielle skader på ejendom eller indbo, som ikke er blevet fuldt erstattet af krigsforsikringen eller af det offentlige, det kan dreje sig om hjælp til danskere, der i kraft af deres deltagelse i modstandskampen, ophold i fængsler og koncentrationslejre og lignende, har taget varig skade på helbredet, og som sandt for dyden ikke er blevet behandlet godt nok af det danske samfund, og det kan naturligvis også dreje sig om et sådant forhold som det, det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på, nemlig en bestemt gruppe af skadelidte, hos hvem det danske politi simpelthen har hentet jagtvåbnene, og hvem man har nægtet erstatning. Jeg tror, at man, hvis man ikke kan gøre det, jeg anser for det eneste rigtige, nemlig at tilbagebetale pengene til dem, man har opkrævet dem af, burde orientere sig i retning af at anvende pengene til yderligere erstatning til dem, der har lidt skade under krigs- og besættelsestiden.

Jeg henstiller disse synspunkter til overvejelse såvel i regeringen som i det udvalg, der måtte blive nedsat, og jeg vil samtidig tilføje, at jeg tror, man gør klogt i at tage hensyn til disse synspunkter. Det er vort partis synspunkter, men jeg er overbevist om, at de deles af den overvejende del af den danske befolkning. Jeg tror, de ærede repræsentanter for de øvrige partier faktisk er bekendt med dette, og jeg regner derfor med, at man vil tage det alvorligt under overvejelse i det kommende arbejde med lovforslagene.

Søren Olesen: Der synes jo at være ret almindelig enighed om, at der hverken kan gives nogen retlig eller nogen moralsk begrundelse for den anvendelse, der her er foreslået med hensyn til overskuddet fra krigsforsikringsforbundene, men på den anden side synes jeg ikke, at der er grund til så stor en skepsis fra de gamle partiers side, for det, der her sker, er ikke andet, end hvad der sker så tit, ja, næsten hver dag, når folketinget bevilger penge til et eller andet formål, og endda i meget større målestok. Vi kan godt sige, at vi her er stillet overfor en finanslov en miniature, idet man bevilger penge til forskellige formål og lader mennesker betale det, som måske ikke har nogen interesse i disse formål og heller ikke har nogen forpligtelse overfor dem. Det er jo den indvending, som retsforbundet stadigvæk gør overfor finansloven, at man der bevilger penge til mange formål, som skatteyderne hverken har forpligtelser overfor eller har lyst til at bidrage til. Der er dog den forskel, at her er der et overskud tilstede, som man forsøger at finde anvendelse for. Hvis man på finansloven kun opførte de ting, som var fælles opgaver, ville den jo straks komme til at se lidt anderledes ud, og skulle der så blive et overskud, kunne man selvfølgelig altid tage bestemmelse om det.

Det ærede medlem hr. Foss mente, at skatterne var store nok, og det kan vi fra retsforbundets side give medhold i. Jeg vil endda tilføje, at vi mener, de er for store. Derfor kunne det være rimeligt, når man har et overskud her, som ganske vist hidrører fra bestemte bidrag, nemlig bidrag til krigsforsikringen, men hvortil staten også har bidraget med ret store beløb, idet staten nogle steder endda har dækket op til to trediedele af skaderne, at man brugte disse penge til skattenedsættelser eller til afbetaling på reguleringskontoen i nationalbanken. Forholdet er nemlig dette, at da nogle af forbundene selv har afholdt alle erstatningerne, medens staten andre steder har afholdt ret store beløb, er der fremkommet en ulighed, som i nogen måde ville udlignes, hvis staten fik overskuddet udleveret enten til skattenedsættelse eller til afbetaling på reguleringskontoen.

Når man ser på — lad mig sige det sådan — præmietagerne i denne præmiewhist, er